

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 499/2024-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v zastúpení JUDr. Peter Franko, advokátska kancelária s.r.o., Popradská 82, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 79Er/770/2012 z 27. septembra 2022, postupu Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 79Er/770/2012 a postupu súdneho exekútora JUDr. Dagmar Kováčovej v konaní sp. zn. 79Er/770/2012, EX 2144/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. decembra 2022 (podanou na poštovú prepravu 16. decembra 2022) domáha vyslovenia porušenia svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva o fungovaní EÚ“), čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) postupom a uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje finančné zadost'učinenie 2 000 eur.

2. V druhej časti podanej ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a súdneho exekútora v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Požaduje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a súdnemu exekútorovi konať vo veci bez zbytočných priet'ahov. Okrem

toho požaduje priznanie finančného zadostučinenia 1 000 eur od okresného súdu a 3 500 eur od súdneho exekútora. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

3. Listom z 23. januára 2023 vyzval ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu na začatie konania, a to buď zaslaním splnomocnenia o zastúpení advokátom, alebo zaslaním riadne vyplneného formulára, na podklade ktorého by bolo možné rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu.

4. Listom z 10. februára 2023 (doručeným ústavnému súdu 14. februára 2023) sťažovateľ predložil splnomocnenie udelené advokátovi JUDr. Petrovi Frankovi na zastupovanie v dotknutej veci pred ústavným súdom. Na základe výzvy ústavného súdu z 20. februára 2023 právny zástupca sťažovateľa podanú ústavnú sťažnosť doplnil tak, že sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu aj namietanej nečinnosti okresného súdu a súdneho exekútora namieta aj porušenie svojho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“). V doplnení ústavnej sťažnosti zo 6. marca 2023 zároveň sťažovateľ doplnil, že požaduje aj náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ je povinným v prebiehajúcim exekučnom konaní vedenom v prospech oprávneného – spoločnosti BL Management, s. r. o. (ďalej len „oprávnený“), a to na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 19Cb/121/2008 z 25. marca 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7Cob/64/2011 z 27. marca 2012 (odvolanie podal len žalobca a len vo vzťahu k trovám konania, pozn.), ktorými súdy zaviazali sťažovateľa ako žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 2 123,31 eur s 29,99 % úrokom ročne zo sumy 1 205,25 eur od 14. augusta 2007 do zaplatenia.

6. Sťažovateľ uzavrel vo februári 2004 so spoločnosťou CitiBank (Slovakia), a.s., úverovú zmluvu, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 64 000 Sk, ktorú sa zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach. Sťažovateľ prestal úver splácať riadne a včas, a preto následne v decembri 2005 banka zmluvu vypovedala a vyzvala sťažovateľa na okamžitú úhradu dlžnej sumy.

7. Okresný súd v rozsudku (ktorý je v konaní exekučným titulom) síce upozornil na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv, ale k posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok nedošlo, keďže celé odôvodnenie tohto rozsudku konštatoval súd dvoma vetami: „*Keďže v časti o zaplatenie 165,97 eura a poplatkov vo výške 258,91 eura a 199,16 eur žalobca zoberal žalobu späť, súd konanie v tejto časti zastavil podľa § 96 Osp. Vo zvyšnej časti súd nároku ako dôvodnému vyhovel s prihliadnutím na to, že žalovaného námietky boli v celom rozsahu akceptované a s konečným nárokom žalobcu žalovaný súhlasil.*“ Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu odvolanie nepodal.

8. V priebehu exekučného konania sťažovateľ opakovane namietal neprípustnú výšku úrokov, a to v prvom rade v podaných námietkach proti exekúcii 23. júna 2019, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením z 27. augusta 2020 tak, že ich zamietol s odôvodnením, že „... *exekučné konanie je vedené na základe exekučného titulu, a to právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, pričom exekučný súd je exekučným titulom viazaný a nie je oprávnený dané rozhodnutie vecne posudzovať*“.

9. Túto námietku sťažovateľ zopakoval aj vo svojom podnete na zastavenie exekúcie z 13. mája 2018, ktorý bol zamietnutý uznesením okresného súdu zo 7. marca 2019, ktoré bolo

potvrdené krajským súdom uznesením z 29. októbra 2019. V rozhodnutiach súdy zopakovali, že sú viazané exekučným titulom, a tento preto nie sú oprávnené skúmať.

10. Dňa 19. septembra 2022 podal sťažovateľ na okresnom súde návrh na odklad exekúcie, pretože podľa jeho názoru možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. V tomto návrhu uviedol, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a táto sa musí zastaviť (II. ÚS 134/05). Sťažovateľ argumentoval tým, že priznaný ročný úrok vo výške 29,99 % je evidentne neprípustný a v rozpore nielen s dobrými mravmi, ale aj ustálenou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) a smernicou. V tomto podaní uvádzal, že vnútroštátny súd má povinnosť skúmať *ex offico* nekalú zmluvnú podmienku a v prípade zistenia takejto sankcie v neprimerane vysokej výške na ťarchu spotrebiteľa vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva s cieľom ubezpečiť sa, že spotrebiteľ nebude touto podmienkou viazaný. Argumentoval tiež tým, že je v dôsledku protizákonných exekúcií viac ako dva roky nezamestnaný, bol pripravený o úspory zo stavebného sporenia, a v dôsledku okolností sa preto pokúsil aj o samovraždu.

11. Napadnutým uznesením rozhodol okresný súd tak, že odklad exekúcie voči sťažovateľovi nepovolil. Okresný súd dôvodil tým, že v danej veci nemožno očakávať, že exekúcia bude zastavená podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie bol už právoplatne zamietnutý. Súd ďalej uviedol, že sťažovateľ dostatočným spôsobom nepreukázal svoju nepriaznivú sociálnu a finančnú situáciu, a preto konštatoval nesplnenie podmienok na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku. V závere uviedol, že z návrhu na odklad exekúcie nevyplýva doba, na ktorú by mala byť exekúcia odložená.

12. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že exekúcia bola ukončená 3. apríla 2024 doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie (z 27. februára 2024, pozn.) súdu podľa § 8 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“).

II.

13. Z doručenej ústavnej sťažnosti možno vyabstrahovať dva okruhy námietok, a to (i) vo vzťahu k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces napadnutým uznesením okresného súdu a (ii) vo vzťahu k porušeniu práva na konanie bez zbytočných prieťahov, keď podľa názoru sťažovateľa malo byť exekučné konanie už dávno zastavené v zmysle zákona č. 233/2019 Z. z.

14. Pokiaľ ide o prvý okruh námietok, sťažovateľ poukazuje na to, že priznaný ročný úrok úveru vo výške 29,99 % je evidentne neprípustný a v rozpore s dobrými mravmi, judikatúrou súdneho dvora a najmä s príslušnými ustanoveniami smernice. Poukazuje na rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 18Co/109/2011 z 21. novembra 2012 a sp. zn. 3Co/3/2011, kde bola dohoda o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúca úroky požadované v bankách pre rozpor s dobrými mravmi vyhodnotená ako absolútne neplatná. Ďalej argumentoval rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/313/2010 z 9. novembra 2010, uznesením ústavného súdu o zjednotení právnych názorov sp. zn. PLz. ÚS 1/2022, nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 3194/18 a v neposlednom rade judikatúrou súdneho dvora. Podľa sťažovateľa majú vnútroštátne súdy povinnosť skúmať *ex offico* existenciu nekalých zmluvných

podmienok v spotrebiteľských zmluvách a v prípade zistenia takejto sankcie vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou.

15. Pokiaľ ide o namietané priet'ahy v exekučnom konaní, s'ťažovateľ uvádza, že podľa zákona č. 233/2019 Z. z. uplynula rozhodná doba 12. októbra 2017, pričom v tom čase sa nerozhodovalo o námietkach, návrhu na odklad exekúcie ani o zastavení exekúcie, a preto mala byť exekúcia zastavená. Exekútor však nevyhotovil upovedomenie o zastavení exekúcie a ani exekučný súd neurobil vo veci potrebné úkony – neuložil súdnemu exekútorovi zastaviť exekúciu ani ju sám nezastavil. Tak súd, ako aj súdny exekútor sa preto dopustili nečinnosti a od 1. januára 2020 preto spôsobujú priet'ahy vo vedenom exekučnom konaní.

III.

III.1. K namietanému porušeniu práva s'ťažovateľa na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a súdneho exekútora:

16. Podstatou námietok s'ťažovateľa v tejto časti ústavnej s'ťažnosti je jeho tvrdenie, že exekúcia už mala byť zastavená – v podstate bezodkladne po prijatí zákona č. 233/2019 Z. z., pretože uplynula rozhodná doba.

17. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. sa stará exekúcia zákonom č. 233/2019 Z. z. zastavuje, ak uplynula rozhodná doba a nejde o starú exekúciu podľa odseku 2.

18. Zákon č. 233/2019 Z. z. v § 2 ods. 1 definuje prípady, kedy (pokiaľ nejde o starú exekúciu podľa § 2 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z.) dochádza priamo zo zákona (*ex lege*) k zastaveniu exekúcie. Zo znenia § 5 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. vyplýva, že k zastaveniu starých exekúcií dochádza (po splnení zákonom stanovených podmienok) buď priamo ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. (t. j. k 1. januáru 2020), alebo neskôr (po splnení zákonom stanovených podmienok).

19. V okolnostiach posudzovanej veci je v prvom rade potrebné konštatovať, že ide o starú exekúciu v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. (exekúcia sa začala v roku 2012 – pred 1. aprílom 2017 a je vedená podľa predpisov účinných do 31. marca 2017). Do úvahy by prichádzala aplikácia § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z., a preto s ohľadom na namietané priet'ahy v súdnom konaní bolo potrebné vyhodnotiť, či uplynula rozhodná doba podľa § 3 a § 4 zákona č. 233/2019 Z. z.

20. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. je rozhodnou dobou doba piatich rokov. Rozhodná doba plynie odo dňa doručenia prvotného poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ak § 4 neustanovuje inak; na zmenu exekútora sa neprihliada.

21. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. rozhodná doba podľa § 3 neuplynie skôr ako 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ak súd ku dňu, keď sa má stará exekúcia zastaviť, rozhoduje o a) námietkach proti starej exekúcii, b) zastavení starej exekúcie, c) odklade starej exekúcie a odklad starej exekúcie nepovolí, d) vylúčení veci zo starej exekúcie, e) návrhu

na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania na strane povinného a zmenu účastníka exekučného konania povolí, f) schválení príklepu, g) schválení rozvrhu výťažku.

22. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že rozhodná doba uplynula 12. októbra 2017 (poverenie na vykonanie exekúcie bolo doručené súdnemu exekútorovi 12. októbra 2012 + 5 rokov). Tento záver podľa sťažovateľa priamo vyplýva z § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. Sťažovateľ ďalej v podanej ústavnej sťažnosti konštatuje, že k 12. októbru 2017 sa nerozhodovalo o námietkach, návrhu o odklade, o zastavení exekúcie, a teda rozhodná doba sa neposúvala o 12 mesiacov neskôr. Zároveň konštatuje, že ani nedošlo k dosiahnutiu výťažku aspoň 15 eur podľa § 2 ods. 2 písm. f) zákona č. 233/2019 Z. z. S týmito závermi sťažovateľa však súhlasiť nemožno.

23. Zo znenia § 4 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. totiž vyplýva, že podstatné pre posúdenie, či došlo k predĺženiu rozhodnej doby, je rozhodovanie o návrhoch uvedených v tomto odseku ku dňu, keď sa má stará exekúcia zastaviť. Tým dňom však nie je 12. október 2017, ale deň nadobudnutia účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. (t. j. 1. januára 2020) – pretože týmto dňom by došlo k zastaveniu exekúcie (ak by neboli splnené podmienky na predĺženie rozhodnej doby podľa § 4 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z.). Podstatné teda bolo, či k 1. januáru 2020 rozhodoval súd podľa § 4 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z.

24. Ústavný súd už vo vzťahu k vedenej exekúcii viackrát rozhodoval (napr. IV. ÚS 562/2022, IV. ÚS 645/2021, II. ÚS 108/2021 a ďalšie), pričom z jednotlivých ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že v období od 26. júna 2019 do 27. augusta 2020 okresný súd rozhodoval o námietkach sťažovateľa proti exekúcii (rozhodnutie sa stalo právoplatné 28. septembra 2020, pozn.).

25. V období od 26. decembra 2019 do 27. júla 2021 rozhodoval v rámci exekučného konania Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho návrhu na zastavenie exekúcie (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24. septembra 2021, pozn.).

26. Z podanej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že 20. septembra 2022 podal sťažovateľ návrh na odklad exekúcie a uznesenie okresného súdu o nepovolení odkladu exekúcie nadobudlo právoplatnosť 17. októbra 2022, a od tohto dňa je preto opäť potrebné počítat' predĺženie rozhodnej doby o 12 mesiacov v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z.

27. Na základe informácie získanej od okresného súdu považuje tiež ústavný súd za preukázané, že 7. júna 2022 uhradil sťažovateľ v rámci vedenej exekúcie 345,80 eur, a preto ani z tohto dôvodu nebolo možné až do decembra 2023 exekúciu zastaviť [podľa § 2 ods. 2 písm. f) zákona č. 233/2019 Z. z. sa stará exekúcia podľa ods. 1 písm. a) nezastavuje, ak ide o starú exekúciu, v ktorej bol v posledných 18 mesiacoch predtým, keď sa má stará exekúcia podľa tohto zákona zastaviť, dosiahnutý výťažok spolu aspoň vo výške 15 eur].

28. Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. upovedomenie o zastavení starej exekúcie zašle exekútor oprávnenému najneskôr do 120 dní od zastavenia starej exekúcie podľa tohto zákona. Ak ide o starú exekúciu, ktorá sa zastavuje ku dňu účinnosti tohto zákona, upovedomenie o zastavení starej exekúcie zašle exekútor oprávnenému do 180 dní od nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

29. Podľa informácie z okresného súdu bolo upovedomenie o zastavení starej exekúcie vydané 27. februára 2024. Oprávnený voči upovedomeniu nepodal námietky, a preto bola exekúcia ukončená 3. apríla 2024 podľa § 8 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., podľa ktorého exekučné konanie sa končí právoplatnosťou uznesenia súdu o zamietnutí námietok alebo uznesenia súdu, ktorým sa námietky odmietli. Ak námietky neboli podané, exekučné konanie sa končí doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdu.

30. Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovanej veci nedošlo zo strany okresného súdu ani zo strany súdneho exekútora k porušeniu práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd preto v tejto časti podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu a k namietanému porušeniu práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 charty v spojení s čl. 169 ods. 1 zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice napadnutým uznesením okresného súdu:

31. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti argumentuje neprípustnosťou výšky úroku z úveru, ktorá má vyplývať z kolízie s dobrými mravmi, judikatúrou súdneho dvora a najmä s príslušnými ustanoveniami smernice.

32. Ústavný súd k tomu uvádza, že na podklade uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu konštatovať porušenie jeho označených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu. Ide o uznesenie o nepovolení odkladu exekúcie, ktorý sťažovateľ navrhoval z dôvodu očakávania zastavenia exekúcie. K zastaveniu exekúcie pritom podľa sťažovateľa malo dôjsť kvôli už spomenutej neprípustnosti úroku z úveru.

33. Odklad exekúcie nepredstavuje rozhodnutie vo veci (a to ani exekučnej) samej. Ide o opatrenie dočasnej povahy a rozhodnutím o odklade exekúcie exekučný súd nezaujíma stanoviská k meritorným otázkam priamo súvisiacim s prípustnosťou ďalšieho priebehu núteného výkonu rozhodnutia. Dokazuje to i samotná norma (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku), na ktorej sťažovateľ svoj návrh na odklad exekúcie založil. Tá vo svojej hypotéze formuluje iba možnosť očakávania zastavenia exekúcie, o ktorom sa bude rozhodovať v odlišnom procesnom postupe v rámci prebiehajúceho exekučného konania. Dočasnosť a predmet rozhodovacieho procesu podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku majú *in abstracto* priamo za následok zníženú intenzitu zásahu rozhodnutia o nepovolení exekúcie do základných práv povinného. Účelom odkladu exekúcie totiž nie je konečné vyriešenie sporných otázok, ale len oddialenie použitia prostriedkov núteného výkonu rozhodnutia do času, kým sa o otázkach prípustnosti exekúcie meritorne nerozhodne.

34. Ústavný súd *in concreto* nemohol opomenúť, že sťažovateľ sa v priebehu sporného exekučného konania zastavenia exekúcie z dôvodu neprípustnosti pre výšku úrokov z úveru už domáhal, pričom rozhodnutiami okresného súdu (7. marca 2019) a krajského súdu (29. októbra 2019) bol jeho návrh zamietnutý. Okresný súd rovnako uznesením z 27. augusta 2020 právoplatným 28. septembra 2020 zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii, ako aj voči trovám exekúcie.

Účel odkladu exekúcie požadovaného sťažovateľom z dôvodu, ktorý už bol v tom istom exekučnom konaní opakovane právoplatne posúdený ako irelevantný, sa takmer úplne stráca. Pri poznaní uvedených skutočností nemožno záver okresného súdu o nesplnení zákonných podmienok podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku kvalifikovať ako svojvoľný. Dochádza tým k ďalšiemu podstatnému oslabeniu už aj v abstraktnej rovine (bod 33) definovanej zníženej miery zásahu rozhodnutia exekučného súdu o nepovolení odkladu exekúcie v podmienkach sťažovateľovej veci.

35. Napokon ústavný súd dodáva, že účinky rozhodnutia o odklade exekúcie sú z povahy veci časovo rámcované prebiehajúcim exekučným konaním. V sťažovateľovom prípade, ako už bolo uvedené, bola exekúcia ukončená 3. apríla 2024 podľa zákona č. 233/2019 Z. z., preto v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti už o zásahu napadnutého uznesenia do subjektívnej sféry sťažovateľa chránenej základnými právami a slobodami nemožno uvažovať. Ústavný súd neopomína ani eventualitu opätovného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z. V takom prípade ale sťažovateľ bude oprávnený obrátiť sa na exekučný súd v novom exekučnom konaní s opravnými prostriedkami a inými prostriedkami nápravy zameranými na ochranu jeho základných práv a slobôd, ktorú mu bude povinný poskytovať exekučný súd vybavený právomocou časovo i vecne prechádzajúcou právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

36. Ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie okresného súdu o nepovolení odkladu exekúcie predstavuje výsledok rozhodovania okresného súdu o opatrení dočasnej povahy iniciovaného sťažovateľom na podklade dôvodov, o ktorých už v predmetnom exekučnom konaní bolo opakovane s negatívnym výsledkom právoplatne rozhodnuté, pričom v priebehu konania ústavného súdu došlo k úplnej eliminácii právnych účinkov napadnutého rozhodnutia v dôsledku zastavenia spornej exekúcie. Všetky sumarizované fakty majú za následok, že napadnuté uznesenie okresného súdu možno už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vyhodnotiť ako nezasahujúce do označených práv sťažovateľa v miere odôvodňujúcej prijatie ústavnej sťažnosti v predmetnej časti na ďalšie konanie. Ústavný súd ju preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka, a to čo sa týka výroku aj odôvodnenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu